

Cemil Kavukçu
BERK'İN GİZLİ GÜCÜ

ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI
Roman

Resimleyen: Yusuf Tansu Özel

6- basım

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

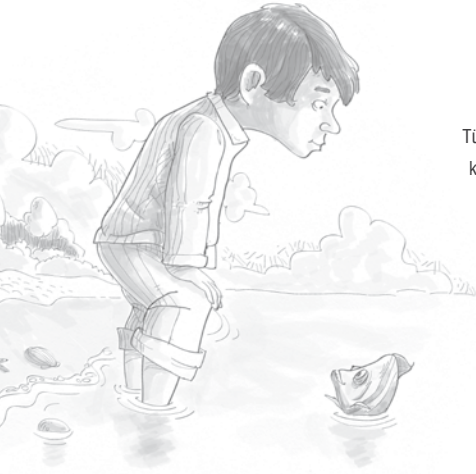

Cemil Kavukçu
BERK'İN GİZLİ GÜCÜ

Resimleyen: Yusuf Tansu Özel

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Son Okuma: Egem Atik
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2014

6. Basım: 1000 adet, Eylül 2021

ISBN 978-975-07-1976-9

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2014

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Arı Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

Cemil Kavukçu

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

BİR ÖYKÜ YAZALIM MI?

HAVHAV KARDEŞLİĞİ BOPATO 1

ÖZGÜRLÜĞE KAÇIŞ BOPATO 2

KAFESTE BİR TOPİK BOPATO 3

İLGİNÇ BİR ŞEY YAPMALIYIZ

MASAL KURMA OYUNU

SELO'NUN KUŞLARI

YEŞİLCİK

Çocukken okuduğum kitaplardaki, izlediğim filmlerdeki kahramanlardan biriydim ben. Kötülerin korkulu rüyası bir uçan adamdım, kovboydum, tahta kılıcını düşmanlarına sallayan bir denizciydim, baltalı ilah ya da görünmez adamdım. Adaleti sağlıyordum. Evimizin arka bahçesinde mahalle arkadaşlarımızla kurduğumuz oyunlarda hep bunlar vardı. Kötülere en ağır cezayı verirdik o oyunlarda. Okuduğum çizgi romanlara özenerek defterler alıp kendi uydurduğum serüvenleri yazıp çizdim. Büyüdüm, hayal dünyasında yaşayıp hayallerini yazan biri oldum sonunda. Bir yanım hiç büyümeyip çocuk kaldı. İyi ki öyle oldu. *Selo'nun Kuşları'nı, Bopato'yu, Yeşilcik'i, Bir Öykü Yazalım mı?'y*ı da çocuk yanım yazdırdı bana.

BERK'İN GİZLİ GÜCÜ

İçindekiler

- Rüzgârlı Bir Gün, 7
Bugün de “Pembe Çarşamba” mı Oldu?, 17
Güzel Bir Günün Akşamı, 23
Berk'in Rüyası, 35
Kayıp Bulma Oyunu: Torbadaki Balina, 44
Berk'in Tedirginliği, 51
Berk'in Rüyası - 2, 55
Pembe Cumartesi, 62
Madam Anahit, 68
Okulda, 72
Evde, 76
Berk'in Rüyası - 3, 79
Berk'in Gizli Gücü, 86

Rüzgârlı Bir Gün

Ders molasını duyuran zil tatlı bir melodiyle okulun koridorlarında yankılandı. Sessizlik yerini anında gürültüye bıraktı. Kapılar ardına kadar açılmış, çocuklar birer ok gibi sıralarından fırlayıp kendilerini dışarıya atmışlardı. 2/A sınıfı teneffüs zilini duymamış mıydı? Kapısı hâlâ kapalıydı. Kimse yerinden kalkmamıştı. Herkesin gözü öğretmendeydi. Öğretmen, masasında defterine bir şeyler yazıyordu. Ön sıradaki Ares dayanamadı, tam ayağa kalkmıştı ki sınıfın kapısı açıldı. Kıvrık saçlı bir oğlan, “Zil çaldı!” diye bağırdı. 2/B’deki Batuhan’dı bu. Her ders molasında aynı şeyi yapardı. Öğretmen başını kaldırmadı bile. Defterinin arasına kalemini koyup sandalyesini hafifçe geriye itti.

“Teneffüsünüzü yapabilirsiniz,” dedi öğretmen, “kararımızı harfi harfine uyguluyoruz. Kimse bahçeye inmiyor.”

Çantasını omuzuna asıp sınıftan çıktı. İşte o anda şamata başladı. Kâğıttan yapılmış jet uçaklar sıraların altından alınır alınmaz havaya uçuruluyordu. Havalandırırken, yere düşerken, “Vronggg! Brovv!” diye diye jet motorunun sesi taklit ediliyordu. Sırasında yapboz oynayanlar, gezinenler gürültüyü duymuyormuş gibiydi.

Berk lavabodan dönünce pencerenin önüne geçti. Dışarıyı izliyordu. Sabahtan beri de sık sık pencereden bakmış, her defasında yol kenarındaki kocaman ağaçların dans ediyormuş gibi eğilip kalkmasına şaşırıyordu. Hatta bir ara, orta yerlerinden, “Çat!” diye kırılıp bir daha kalkamayacaklarından korkmuştu. Dışarıda hava çok karıştı.

Gecedен beri durmamıştı rüzgâr. Sabah okula gelmek için evden çıktıklarında, dış kapının önünde annesi Berk'in kabanının fermuarını neredeyse çenesine kadar çekmişti. Alt komşuları Madam Anahit perdenin tülünü açmış, pencere önündeki saksı çiçeklerini suluyordu. Gülerek selamlamıştı onları. Koca kafalı sevimsiz kedisi de başını saksıların arasına yerleştirmiş, dışarı bakıyordu. Sokağa adımını atar atmaz şapkası uçup gidivermişti başından. Çok komikti. Annesi şapkanın peşinden koşuyordu. Gökyüzündeki kapkara bulutlar annesi gibi aceleyle bir yerlere koşuyordu. Sonunda şapkasını yakalamıştı annesi. Yolun tam ortasında, üstüne basarak kıstırmıştı onu. Madam Anahit'in kedisi de görmüşü

bunu. Kim bilir nasıl da eğlenmişti? Neyse ki o anda sokaklarından bir araç geçmiyordu. Sonra da alıp eteğine birkaç kez vurup tozlarını silkelemişti şapkasının. Berk, ellerini dizlerine vura vura gülmüştü olanlara.

Oysa gece nasıl da korkmuştu. Uykusundan uyanmış, doğruca annesinin odasında almıştı soluğu. Yatağının başındaki lambanın ışığında kitap okuyordu annesi. Usulca yanına sokulmuş, sıkı sıkı sarılıp, "Çok korkuyorum," demişti.

Annesi kitabını ters çevirip sol yanındaki komodinin üzerine koymuş, gülümseyerek Berk'in saçlarını okşamıştı.

"Rüzgâr mı korkuttu seni?"

Sesini çıkarmadan başını yukarı aşağı sallayarak cevap vermişti. Arkadaşları bunu duysa alay ederdi. "Bebek gibi rüzgârdan korkuyor," deyip gülüşürlerdi. Hele Ecem duysa, utancından Berk'in yanakları kıpkırmızı kesilirdi.

Aslında rüzgâr değil de çıkardığı ürkütücü sesler korkutmuştu Berk'i. Penceresinde uğulduyor, ısıklık çalıp çılgınlıklar atıyordu. Dışarıda hayaletler, cadılar, kötü niyetli yaratıklar cirit atıyordu sanki.

"Bu gece seninle yatabilir miyim anne? N'olur..."

"Peki," demişti annesi, "öbür yana dön ve gözlerini kapa. Güzel şeyleri düşün. Ben biraz daha kitap okuyacağım."

Sabah okul yolunda annesi kolundan çekiştir-mese, sürekli, "Geç kaldık Berk, geç kaldık," demese gözünü bulutlardan alamayacaktı. Onlar da kendi aralarında şakalaşıyor olmalıydılar.

Şimdi pencereden bakarken o kapkara bulutları bile göremiyordu, rüzgâr onları bir yerlere süpür-müştü. Peki, martılar nasıl uçabiliyordu? Aslında uçmuyor, kendilerini rüzgâra bırakıp eğleniyorlardı. Çok neşeliydiler. En uçtaki pencereden baktığında ise mendireğin içindeki teknelerin beşik gibi sallandığını görebiliyordu. Daha dün hava günlük güneşlikti. Bugünse okula adım attığından beri arkadaşlarıyla içeride tıkılıp kalmışlardı. Çünkü Sevgi Öğretmen dışarı çıkmalarına izin vermiyordu. Berk'in okulda en sevdiği zamanlar ders molalarıydı. Zil çalar çalmaz bahçeye koşar, arkadaşlarıyla oyun oynardı. Ama bugün dışarıyı tehlikeliydi. Her an, rüzgârın savurduğu bir kiremit ya da tahta parçası başlarına düşebilirdi.

Berk ne yaparsa yapsın, bugün okuldaki zaman bir türlü geçmiyordu. Üstelik karnı ağrımaya başlamıştı. Beslenme sırasında içtiği meyve suyundan olmalıydı. Aklına beslenme saati geldi.

Büşra, Emir, Serkan, Melisa da nefret ediyor bu saatten. Çünkü Berk, annesinin çantasına koyduğu meyvelerden ve kutu süttten hoşlanmıyor. Neyse ki bugün süt yerine meyve suyu vardı.

Sevgi Öğretmen ellerini çırpıp, "Hadi bakalım

çocuklar, şimdi herkes çantasını açıp yiyeceklerini çıkarıyor,” deyince Berk’in canı sıkılmıştı. Ama Sevgi Öğretmen’den kaçış yoktu. Herkesi tek tek kontrol ediyordu.

Berk sadece meyve suyunu içmişti. Muzu canı hiç çekmiyordu. Sevgi Öğretmen bir ara sınıftan çıkınca bunu fırsat bilen Berk hemen harekete geçmişti. Arkadaşlarına, “Martıya bakın, koccaaman,” dediği anda hepsi dışarıya bakmış, o sırada da muzuyu hızlıca çantasına tıktırmıştı.

“Hani nerede? Martı falan yok ortalıkta,” deyip ters ters baktı Ares. Berk başını iki yana salladı.

“Kaçırdınız işte, göremediniz. Accayip büyüktü.”

“Sen kocaman bir yalancısın. Martı falan yoktu.”

“Vardı,” dedi Ecem, “ben de gördüm. Öyle büyüktü ki uçak sandım.”

“İkiniz de yalancısınız.”

Sevgi Öğretmen sınıfa girince sustular.

“Ne oluyor çocuklar? Neden herkes pencerenin başında?”

“Berk’le Ecem bizimle dalga geçiyor,” dedi Ares. “Uçak kadar bir martı geçmiş.”

“Tamam çocuklar, herkes yerine. Meyvelerini bitirmeyenler acele ediyor. Hadi bakalım...”

Berk hem muzuyu yemekten kurtulmuş hem de ağaçların yerinde durup durmadığını kontrol etmişti. Neyse ki hepsi yerli yerindeydi. Yine rüzgârın önünde eğilip

bükülerek dans ediyorlardı. Ares, muzı çantasına attığını görseydi hemen yetiştirirdi Sevgi Öğretmen'e.

Bir şey yerken arkadaşlarının çıkardığı gürültü yüzünden Berk'in iştahı kaçıyor. Oturduğu yerde ayakları kıpır kıpırdı. Birini kaldırıyor, diğerini indiriyor, böylece sokağı adım adım yürüdüğünü hayal ediyordu.

Okulun sokağı, Berklerinkinden daha genişti. Evlerin önünde boyu çok uzun olmayan ağaçlar dizilmişti sıra sıra. Kiminin sadece gövdesiyle dalları vardı. Yapraklarının önce rengi değişmiş, sonra kopup uçuşarak yerlere düşmüştü. Kimi ağaçların yaprakları ise yeşil iğneler gibiydi. Onları rüzgâr bile dökemiyordu. Berk'in ayakları gibi kıpır kıpırdılar. Yaprakların dallarından kopup koşmak istediklerini ama kocaman ağacın buna izin vermediğini düşünüyordu Berk.

Son teneffüs olmuştu ama hâlâ bahçeye çıkmalarına izin yoktu. Berk, sokağa giren sarman kediyi görünce burnunu çekip kollarını pencereye yasladı. Madam Anahit'in kedisi Pişika gibi sevimsiz değildi. Berk'in camda nefesinin buğusu büyüüvermişti hemen. Bir kedi surati çizdi parmağıyla cama. Sokaktaki kedinin tüyleri kabarmış, yüzü şaşkındı. Ne yöne gideceğini, ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Oturup karnının tüylerini yaladı. Sonra da ağır adımlarla yürümeye başladı. Berk onu görebilmek için alnını iyice cama yapıştırmıştı. Bu sırada camdaki kedi çizgileri

silinmişti. Sevgi Öğretmen'in sesini duyunca irkildi. Onun sınıfa girdiğini bile duymamıştı.

"Haydi, çocuklar, işbaşına!"

Sirasına oturmadan önce son kez baktı sokağa. Sarman kedi evin bahçe duvarına zıplayıp oradan bahçeye atlamıştı. Onun da bir kedisi olsaydı. Ama sokakta gördüğü sarman kadar büyük değil, minik bir yavru. Gece uyurken o da yanı başına kıvrılsaydı. Sabahları yüzünü yalayarak Berk'i uyandırsaydı. Bunu o kadar istiyordu ki...

Ama annesi...

Kedi, köpek tüyüne alerjisi vardı. Bir kediyi evde beslemeleri sadece hayaldi. Tatlı, sevimli bir hayal. Evlerinin alt katında oturan Madam Anahit'in bir kedisi vardı. Ama o Berk'in hayalindeki gibi yavru değildi. Kocamandı. Çocukları hiç mi hiç sevmiyordu.

Sınıftan ayrılıp etkinlik odasına gittiler. Kalemliklerini, makaslarını almışlardı yanlarına. Ortadaki masada içinde bir sürü malzeme olan kocaman bir sepet vardı. Mevsimlerle ilgili poster hazırlayacaklardı. Posterleri 1/A sınıfına armağan edecekler, onlara konuyla ilgili sunum yapacaklardı. Rengârenk rulo kartonlar sepetin dışına taşmıştı.

"Dört grup oluşturacağız çocuklar," dedi Sevgi Öğretmen. Sol elinin başparmağını avucunun ortasına büküp ötekileri havaya kaldırdı.

“Sonbahar,” deyip işaretparmağını avucunun içine kapattı. “Kış,” dedi sonra ve başparmağını da onun yanına kapattı. Ardından da, “İlkbahar, yaz,” diyerek hepsini teker teker saydı.

“Bir yılda kaç mevsim varmış?”

“Dööört,” diye bağırdı çocuklar.

Berk suskundu. Bir şey söylemedi.

“Şimdi herkes çalışacağı mevsimi seçsin. Her masaya bir grup oturacak. Kaç grubumuz olmalı?”

Yine hep bir ağızdan, “Dööört!” dediler. Berk’in sesi duyulmadı bile.

Öğretmen ağaç, bulut, güneş modeli çıkardı sepetten. Masalara birer tane koydu. Kartonları açıp ters çevirdikten sonra yeniden rulo yaptı. Yeşil, sarı, mavi ve pembe kartonları seçip masalara yerleştirdi. Kalıp yapılacak modelleri, elışı kâğıtlarını, kuru yaprakları, makas, yapıştırıcı ve bir sürü malzemeyi dört masaya paylaştırdı.

Odadaki uğultu gittikçe artıyordu. Kimin kiminle hangi mevsimi çalışacağına karar vermek pek de kolay değildi.

Sevgi Öğretmen ellerini cırptı, “Evet, çocuklar!” diye haykırdı, sonra da ekledi: “Sonbahar çalışmak isteyenler buraya gelsin.”

“Sadece iki kişi mi?” diyerek boynunu büktü. Yüzünü buruşturmuş, dudaklarını büzmüştü.

“Peki, kimler kış posterini yapmak istiyor?”

Berk hemen parmağını kaldırdı.

“Ben pamuklardan kardan adam yapmak istiyorum,” dedi.

“Harika bir fikir,” dedi Sevgi Öğretmen. Ecem de kaldırdı parmağını.

“Peki,” dedi, “ilkbaharı kim çalışmak istiyor?”

Birden, “Ben, ben, ben!” diye bağırdı çocuklar.

Odada on yedi kişi vardı. Sevgi Öğretmen, “Anlaşıldı,” dedi, “gruptaki öğrencileri ben seçeceğim.”

Berk, Ecem, Ares ve Yiğit’le çalışacaktı.

Malzemeleri paylaştırdıktan sonra kış masasının başında toplanan çocuklara fısıldadı:

“Siz başlayın, ben pamuk getireceğim.”

“Şimdiye kadar hiç kardan adam yapmadım,” dedi Ares.

Berk bunu duyunca katıla katıla güldü.

Ares, “Ne gülüyorsun be!” deyip bacağına bir tekme attı. Berk’in canı yandı. Gözünde yaş birikti, akmaması için olanca gücüyle yumruğunu sıktı. O da bir tekme savurdu ama tutturamadı.

“Bodrumlu olmadığın buradan belli,” dedi Ares. “Buraya hiç kar yağmaz. Kardan adam yapmak da bebeklerin işidir.”

“Hiç de bile,” diye lafa atladı Ecem. “Geçen sene biz Bolu’ya gittiğimizde yaptık. Kartopu oynadık. Çok eğlenceli bir şey.”

“Çok büyük bir kardan adam yaptınız değil mi? Uçak gibi.”

“Yaptık tabii,” dedi Ecem, “hatta uçaktan bile büyük!”

“Biz de Ankara’da yaptık,” dedi Yiğit, “başına da şapka taktık.”

Ares kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde birleştirmişti.

“O zaman siz yapın,” dedi, “ben bebek değilim.”

Sevgi Öğretmen elinde pamukla döndü odaya. Masaya bırakır bırakmaz Berk’in saçlarını okşadı.

“Berk’çiğim,” dedi, “annen seni almaya gelmiş, bekliyor. Ama çalışmak istersen biraz daha bekleyebilirmiş.”

“Hayır hayır,” dedi Berk, sandalyesini itip ayağa kalktı. “Annemi bekletmek istemiyorum.”

Eşyalarını toplarken Ares, “Bebek işte,” diye mırıldandı.

“Hiç de bile,” dedi Ecem, “asıl sen kendine bak.”

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

YAŞ

8

9

10

+

Cemil Kavukçu

BERK'İN GİZLİ GÜCÜ

Denizin derinliklerinde...

Annesi ile birlikte Bodrum'a taşınan Berk, yeni hayatına alışmaya çalışıyordu. Diğer yandan da denizlerle ilgili kitaplar okuyordu. Seçtiği bir kitabın onu yepyeni bir maceraya sürükleyeceğinden habersizdi.

ISBN 978-975-07-1976-9

9 789750 719769